

NESLİHAN Ç. ALKOÇLAR: KRİZE KARŞI PSİKOLOJİK DESTEK

Yerel gündemin tekdüzeliğinden olsa gerek, bu aralar aile içi şiddete, ölümlere, psikolojiye, felsefeye, iyiye, kötüye, faniliğe, geleceğe geçmişe takılmışım iyice. Ta ki posta kutuma düşen ve işte budur diyeceğim elektronik postayı okuyana kadar. Tabipler Odası, Türk Psikiyatri Derneği ve Bursa Şubesi, Nilüfer Belediyesi ve Uludağ Üniversitesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı, kriz mağduru olan işsizlere, yaşanan ekonomik kriz döneminde işsiz kalan, işini kaybetme riski altında bulunan ve sosyal güvencesiz çalışma koşullarında çalışan bireylere ruhsal danışma ve destek sağlamak amacıyla 11-12 Haziran 2009 tarihlerinde şehrimizde hayata geçireceği Krize Karşı Psikolojik Destek Projesi adı altında güzel bir çalışmaya imza atacak. Bu projede işin krizle birlikte değişen ekonomik boyutu ve bunun kişi ve çevresindekilerde yarattığı bozukluklar ele alınıyor. Ve en iyisi ilk defa birileri en önemli kısma belki de temele parmak basıp, o konuyu irdeleyecek, insanımızın ruh yapısını. Biliyorsunuz geçtiğimiz günlerde Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği de ulusal bir Kriz Varsa Çare de Var Kampanyası başlatmıştı. Pek çok ilde valiliklerin, sanayi odalarının desteklediği kampanya daha sonra genişletildi. Ne kadar ses getireceği ya da geri dönüşümlerinin ne zaman alınmaya başlayacağını bilmiyorum ve açıkçası beni çok ta umutlandırmayan bir proje. Ancak, yarın ve öbür gün yapılacak olan krize karşı ruhsal destek projesini sonuna kadar destekliyorum. Çoluk çocuk hepimizin en ihtiyacı olan, özellikle son yıllarda psikolojik destek. Sosyal yaşamın, ekonomik sıkıntılarının, ailenin ya da ailesizliğin getirdiği sorunları kaldıramayan, taşıyamayan, paylaşamayan ya da çözemeyenler, işin, sorunun ya da çözümün farkında olmayınca sarpa sarıyor. Kendi içlerinde arap saçına döndürüyorlar ki hayatlarını, bu sefer hiçbir doktor da çare bulamıyor. Krizin boyutları kişiden kişiye de, ölçüden ölçüye de değişiyor, dolayısıyla etkisi de öyle. Ama birilerinin işin bu boyutunu akıl edip, bir de halk sağlığı, halka yönelik diye bölümlendirip, düşünmesi bile çok sevindirici. Zira ekonomi, para piyasaları, işsizlik ya da siyasi sorunlar bir şekilde kendi yolunu bulacak, kendi iç dinamiklerinde olabilecek en uygun çözümlerle devam edecek hayatına. Yaşam bunu gerektiriyor, toplumların sahip olduğu sinerji sonunda yine bir yerde toplanıp, çıkar yol bulup devam etmeyi biliyor hayatına. Peki ya insan? Birey? Sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını biliyor mu? Aslında sorunu olduğunu biliyor ve bunu kabul ediyor mu? En önemlisi kendini, etrafındakileri olduğu gibi kabul etmeyi öğrenebilmek, becerebilmek. Bu da biri insanlık yetisi aslında. Ama ülkemizde dramdan öteye gidemiyor. Değişimlere açık olduğumuz sanarak aslında öyle içimize kapalı yaşıyoruz daha da kötüsü gittikçe çok daha büyük bir hızla kabuğumuza çekiliyoruz ki, müptelası olduğumuz dizilerdeki karakterler bile kurtaramıyor bizi yalnızlıktan. Yalnızlık içimize sinen büyük bir düşman gibi, en iyi arkadaşımız oluyor, ayrılamıyoruz ondan. Ve sonra kendi kafamızda yarattığımız hayali dünyada yaşadığımızı sanıp, sonradan bile ne olduğunu, nasıl olduğunu anlayamayıp, kendimize eş düşüneyeceğimiz hareketler yapıyoruz. İşin özü, işin psikolojik boyutu keşke öyle iki günde değil de, süreli bir şekilde ele alınsa, bu konuda ayrı destekler, kaynaklar yaratılsa. Para işlerinin içinden çıkamayan insanlara bari kendi psikolojilerinin çıkmazlarından nasıl çıkacakları öğretilse de, en azından, hiç olmazsa, cinayetler azalsa...